

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5229/2024
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Водоканал Сомбор“ са седиштем у Сомбору, чији је пуномоћник Срђан Лакић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 1862/23 од 03.01.2024. године, у седници већа одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж 1862/23 од 03.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж 1862/23 од 03.01.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Сомбору Пл 181/22 од 01.06.2023. године, тужба тужиоца са предлогом за издавање платног налога је одбачена услед недостатка правног интереса.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж 1862/23 од 03.01.2024. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђено првостепено решење. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију као посебну, применом члана 404. ЗПП због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење на основу чл. 404. став 1. у вези са чл. 420 ст. 6. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др.закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажним решењем је исплата дуга по основу рачуна за неплаћене комуналне услуге, у ситуацији у којој тужилац није прибавио ЛМБГ за туженог, што је формалан услов за покретање поступка пред надлежним јавним извршитељем, ради наплате потраживања из

комуналних услуга. Тужилац је поднео тужбу са предлогом за издавање платног налога да би спречио наступање застарелости потраживања и омогућио себи додатно време за прибављање личних података о туженом као извршном дужнику, а тужба је одбачена услед недостатка правног интереса.

По оцени ревизијског суда, побијано решење је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 25.06.2019. године и 22.12.2020. године, да не постоји правни интерес вршиоца комуналних делатности да ради наплате за извршене услуге, у парничном поступку тражи издавање платног налога против корисника комуналних услуга, те да такве тужбе парнични суд треба да одбаци. Ово из разлога што се у реализацији потраживања из комуналних услуга потпуна заштита може постићи скраћеним и бржим поступком пред јавним извршитељем (чл. 3.ст. 3. Закона о извршењу и обезбеђењу). Вршилац комуналних услуга је несумњиво јача страна којој стоји на располагању помоћ органа државе у пружању одговарајућих података о личности корисника комуналних услуга (конкретно ЈМБГ) који су му били неопходни да би покренуо извршни поступак против корисника. Вршилац комуналних услуга је одговоран због тога што није обезбедио потребне податке и створио могућност за крађи и ефикаснији поступак, што произлази из чл. 13. и чл. 23. Закона о комуналним делатностима. Такву могућност тужилац као вршилац комуналних услуга није створио, па није учинио вероватним постојање правног интереса за издавање платног налога, према правилима парничног поступка, што је разлог нижестепених судова за одбацивање тужбе.

Сходно наведеном, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом чл. 410. ст. 2. тач. 5., чл. 420. ст. 1, 2. и 6. све у вези са чл. 468. ст. 1. и 479. став 6. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 420. ст. 1. и 2. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правоснажно окончан, а ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правоснажне пресуде.

Законом о парничном поступку је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1.) и да у спору мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6.), као и да је ревизија недозвољена (члан 410. став 2. тачка 5.) ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Поступак у овој правној ствари је започет 08.09.2022. године, тужбом ради исплате износа од 11.210,87 динара.

Како је побијано решење о одбацивању тужбе донето у поступку у спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6.ЗПП, ревизија тужиоца је одбачена.

На основу чл. 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић